

Koiotea eta izarrak

(Ipar Amerikako “Koiotea eta Izarrak” Navajo ipuinaren haurrentzako egokitzapena)

Aspaldi, gaueko zerua oraindik ilun-beltzean zegoenean eta argitzeko izarrik ez zegoenean, animaliak elkartu ziren arazoa eztabaidatzeko. Gaua ilunegia zen, eta askok beldur ziren ikusten ez zutenaz. Zerbait egin behar zela erabaki zuten.

Hitz egin zuen lehenengoa hartz jakintsua izan zen:

—Uste dut magia erabili beharko genukeela zeruan argia jartzeko. Baina ez dakit nola egin.

Azeriak, beti ideia onak zituenak, hau proposatu zuen:

—Eguzki-argi zati txikiak hartu eta zeruan itsatsi genitzake. Horrela, gauerako argi distiratsu txikiak izango genituzke.

Animalia guztiak ados jarri ziren, eta laster zuhaitzen hostoetan, ihintz tantetan eta ibaiko maskorretan harrapatutako eguzki-izpi txikiak biltzen hasi ziren. Manta beltz handi batean sartu zituzten, zeruan zintzilikatzeko prest.

Animalia guztien artean koiote bat zegoen, jakin-min handikoa eta bihurria. Besteek arretaz lan egiten zuten bitartean, bera urduri ibili zen inguruan, argiz betetako manta begira. Argi puntu distiratsuek liluratuta zeukaten, baina zeruan banan-banan jartzeko prozesua ere oso aspergarria iruditzen zitzaion.

—Zergatik izan behar dugu hain motel? —kexatu zen koiotea—. Askoz azkarrago egin dezaket!

Beste animaliek pazientzia izateko eskatu zioten. Argiak modu ordenatuan jartzea nahi zuten, zeruan irudi ederrak osatuz. Baina koioteak ez zion kasurik egin.

Gau batean, inor begira ez zegoenean, koioteak argiz betetako manta hartu zuen. Mugimendu azkar batekin, gogor astindu zuen, argi txiki guztiak batera zerura hegan egin zezaten. Argiak modu kaotikoan sakabanatu ziren, puntu distiratsuz betetako zerua sortuz nonahi.

Beste animaliek egindakoa ikusi zutenean, oso haserre jarri ziren:
—Koiotea! Gure lana hondatu duzu!

Baina gora begiratu zutenean, konturatu ziren zerua, nahasia izan arren, ikusgarria zela. Argi txikiek iluntasunean dantzan ari zirela ziruditen distira egiten zuten, eta animalia batzuk haien artean formak ezagutzen ere hasi ziren.

Koioteak, egindakoaz harro, esan zuen:
—Banekien itxura ona izango zuela. Agian ez da txukuna izango, baina bizirik dago, natura bera bezala!

Gau hartatik, zerua ez da inoiz ilun egon berriro. Koioteak sakabanatu zituen argiak izarrak bihurtu ziren, eta gaur egun ere distira egiten dute iluntasunean gidatzeko.

Eta inoiz izar iheskor bat ikusten baduzu, gogoratu koiotea dela izarrekin jolasten ari dena, zerua inoiz aspergarria ez izan dadin ziurtatuz.

Haurrekin hitz egiteko galderak

Zergatik uste duzu koioteak ez zituela izarrak banan-banan jarri nahi beste animaliek nahi zuten bezala? Uste duzu ideia ona izan zela manta astintzea? Zergatik?

Animaliak haserre zeuden koiotearekin hasieran, baina gero ikusi zuten zerua oso ederra bihurtu zela. Zer irakasten digu honek batzuetan ustekabeko gauzak ere bereziak izan daitezkeela?

Izarrez betetako zeru bat diseinatu ahal bazenu, nola egingo zenuke? Lerroetan, formetan jarriko zenituzke edo nonahi sakabanatuko zenituzke?

Istorioak azaltzen du izarrak zeruan daudela koioteari esker. Zein beste istoriok uste duzu azalduko lituzketela naturaren misterioak, hala nola Eguzkia, Ilargia edo hodeiak?

Uste duzu animaliek koiotearekin elkarlanean aritu zitezkeela denek gustuko zuten zeru bat lortzeko? Zer esan nahi du talde-lanak zuretzat?